

Η ΜΟΙΡΑ

ΣΤΟΥ χρόνου τὸ ἀργοπέραςμα
Ἦ περιπαίχτρα ἡ μοῖρα
Θ' ἀλλάξῃ τὴν ἀναίσθητη
Τῇ μαύρῃ σου ψυχῇ,
Καὶ θὺ γυνῆς ὅπως γυνῶ
Στῆς ἐρημιές, στὰ δάση
Καὶ θὺ γυνῆς ὅπως γυνῶ
Στὰ ξένα μοναχῇ.

Θ' ἀναζητᾷς τὰ πρῶτά σου
—Τὰ ἀγαπημένα χρόνια—
Ἦ εὐτυχία ποῦ ἔχασες
Θὰ σοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ
Καὶ μιὰ γωνιά—μικρὴ γωνιά—
Δὲ θὰ βρεθῇ, γαλήνῃ
Νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Πλάστης μας
Στὰ βάθει τ' οὐρανοῦ.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

ΣΤΕΡΝΟΣ ΜΟΥ ΠΟΘΟΣ

ΣΕΡΕΙΣ τί θέλω; δάκρυα
Ἐς τὸ χῶμά μου νὰ χύσῃς,
τ' ἀπάτητα χορτάρια μου
μὲ δάκρυ νὰ ποτίσῃς,

Καὶ νὰ περάσουνε βαθεῖα
τὰ δάκρυα τὸ χῶμα,
νὰ σμίξουνε τὸ φέρετρο,
νὰ φτάσουνε τὸ πτώμα.

Θέλω νὰ βρέξουνε τὴ γῇ
τὸ στήθος μου νὰ φτάζουν
Ἐς τὴ φλογισμένη μου καρδιά
σιγὰ σιγὰ νὰ στάζουν.

Νὰ σβύσουν τὴν ἀγάπῃ μου,
γιατί καὶ μέσ' τὸ χῶμα
θὰ σὲ λατρεύω κι' ἡ καρδιά
θὰ τυραννιέται ἀκόμα.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΙΑ

ΑΓΑΠΗΣ ἦτανε φωλιά
τὸ κάτασπρον ὠραῖο σπιτάκι,
ποῦ δλόγυρα λὲς καὶ τὸ χᾶιδε
ἐν ἀνθηρὸ περιβολάκι.

Κ' ἐξοῦσαν μιὰ γλυκειὰ ζωὴ
μ' ἀγάπῃ καὶ μὲ καλωσύνη
ὁ νιὸς καὶ ἡ κόρη ἢ ὁμορφῇ
στῆς ἐρημιᾶς των τῇ γαλήνῃ.

Πάντα τραγούδια καὶ χαρὲς
μὲς τῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι,
δὲν ἐπερίμεναν ποτὲς
πῶς τῆς ἀγάπης ἡ χαρὰ θὰ σβύσῃ.

Μιὰ αὐγὴν ὁ Χάρος σιγαλὰ
ἀφ' τὴν μικρὴ τους πόρτα ἐμπῆκε,
ὁ νιὸς καὶ ἡ κόρη δὲν τὸν εἶδαν
καὶ ἀγκαλιασμένους τοὺς εὗρῃκε...

Ἔσκυψε, τοὺς ἐφίλησε
στὸ στόμα καὶ τοὺς δύο ἀγάλι,
κ' ὅστερα ἀλαφροπέταξε κ' ἐχάθηκε
στοῦ ἀπείρου τὴν ἀγκάλῃ...

Ἔτσι ἔρχεται ὁ θάνατος σιγὰ
κρυφὰ τὴν ὥρα ποῦ δὲν προσμένεις
καὶ μπαίνει ἀθώρητος ὁ μαῦρος χαλαστὴς
κάθε ζωῆς γλυκειᾶς καὶ ἀγαπημένης.

Πᾶν τὰ τραγούδια, ἐσβύσανε,
δὲν ἀντηχοῦνε γύρα
τώρα ποῦ ὁ μαῦρος θάνατος
ἐκλείσε τῆς ζωῆς τὴ θύρα.

Τὸ κάτασπρο σπιτάκι τώρα
λὲς καὶ μιὰ θλίψη τὸ ἀγκαλιάζει,
δλόκλειστα ἔχει τὰ παράθυρα
καὶ τοῦ θανάτου ὁ ἴσκιος τὸ σκεπάζει.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΦΟΣ

